

10. fejezet

A másik oldal hívása

A királyi küldött a trónterem előtt várakozott. Az a személy volt, aki a Leomlott toronynál harcoló csapat visszatérése utáni beszámolón is részt vett. Számított rá, hogy hamarosan bekéreti az uralkodó, tekintettel arra, hogy az elmúlt másfél hónapban az események nem a várt irányba tekeredtek tovább. Elmúlt télutó hava, és bár jelentős melegedést még nem éreztek, a változás szele időnként megborzosolta a kopasz fák gallyait. De a közhangulatot is borzosolta a sok furcsa történet, melyeknek híre szájról-szájra terjedve egyre elrugaszkodottabb következtetéseket szült a fejekben. Most itt ücsörögve azon tanakodott, hogy a személyi változások az udvarban hogyan fogják érinteni az ő pozícióját, illetve lefelé vagy felfelé ível eddig fényes karrierje. A becsvágyó emberek aggodása fogta el, hiszen még királyi küldötteknél is ritka esemény, hogy maga a király kéreti őt négy szemközti beszélgetésre.

– Bejöhet!

Az ajtó kinyílt, és egy nagyon hivatalos külsejű személy betessékelte. Odabent a király háttal állt neki, karjait hátul öszszefonta. Miután a hivatalos külsejű személy távozott, megszólalt:

– Ha jól sejtem, semmi hír róla... – fordult meg.

A másik kérdően nézett.

– Xarfaxra gondol, felség?

– Hát persze, hogy rá gondolok. Az egyetlen ember lenne a fővárosban, aki jelen helyzetünkben információkkal szol-

gálhatna, nem melleleg – és itt egy kis szünetet tartott – be is tudna hathatósan avatkozni.

– Nem szívódhatott fel csak úgy.

– Gratulálok, Theotimus! Ez egy roppant csavaros következtetés volt – nézett a küldöttre enyhe szemrehányással.

A király körbejárt a helyiségben. A becses berendezési tárgyak csillogtak-villogtak, egy porszem sem volt sehol. Az ablakon át az olvadás jelei mutatkoztak. A párkányra egyenletesen csepegett a tetőről lecsurgó hólé. Beletúrt a szakállába, majd leült a trónra.

– Ötlet? – nézett a küldöttre. Az megütközve nézett rá.

– Felség...?

– Ne ájtatoskodj itt nekem! Ha van ötleted, mondd! Amint látod, ez a fordulat kifogott rajtam. A legnagyobb erejű szövetségesünk több, mint egy hónapja eltűnt. Ha egy kofa kopogtatna be a piacról, hogy tudja a megoldást, istenemre, végighallgatnám.

– Mi lenne, ha... – kezdte Theotimus – Hogy is hívják Xarfax tanítványát?

A király csak a fejét csóválta.

– Ez a nagy ötlet barátom? Többször kifaggattuk, de szegény pára azt sem tudja, fiú-e vagy lány. Halálra van rémülve. Mit tudunk Arloékról?

A másik összeszedte magát.

– Nem tudjuk hol van, de a figyelőhálózatunk azonnal jelzi, ha megjelenik.

– Többszámban kérdeztem...

– Aaa... fiú..., már a tanítványa, a falusi házában tartózkodik hetek óta azzal a két csavargóval.

A király szúrós tekintettel nézett rá, mintegy jelezve, nem szereti, ha rejtvényekkel szórakoztatják. Erre Theotimus

némi plusz információval szolgált ekképpen:

– A két csavargó alatt a két vadórt Oly O'Monst és Ivy-t értettem. A druida elutazott, gyanúnk szerint a 800 Éves Tölgyesbe. A törpe a helyi kocsmákban sörözget a többi kereskedő társával. A goblinról semmi információnk nincs, ami talán nem meglepő, mert bújócskában nincsen nála jobb...

– Jó, jó, értem, értem... – bámult ki az ablakon a király
– Már tudom, mit teszünk.

* * *

Az ajtót Ivy nyitotta ki. Hat lovas katona és egy hetedik ló állt kint. Az egyik katona a lova mellett állt, és minden habozás nélkül a következőket mondta:

– Őfelsége Winslow Garwulf Beorn A'Telgoth király kéreti az itt lakó varázslótanoncot, kinek neve Marden és aki Thanebal fia.

Az utolsó szavakra lépett ki Oly, szeme elé tartva a kezét, mert zavarta a fény ezekben a kora délelőtti órákban.

– Mit akar a király a fiútól? – kérdezte egy hatalmas ásítás után.

– Az nem tartozik rád... csavargó! – förmedt rá a katona.

A vadőr rekedten röhhentett egyet.

– Látod azt a tarisnyát ide felakasztva az ajtófélfára?

A katona bekukucskált az ajtón. Ivy, mint aki már sejti, mi jön, szemét forgatva távozott a kunyhó belseje felé.

– Helyes... Elmondom mi lesz. Bár rettenetesen másnapos vagyok, ennek ellenére is rendelkezem a tudással, hogy mielőtt bármelyikőtök is suhinthatna a kardjával, kikapjam a tarisnyából a parittyámat, és leüsselek mindnyájótokat a nyereg-

ből. Aztán miközben a földön fetrengve nyögtök, elmondom, hogy kell bemutatkozni, majd üdvözölni egy hölgyet, aki ajtót nyit.

A katonák zavarodottan néztek össze.

– Tehát, ha szabad megkérdezni, mi dolga van a királynak a fiúval?

A lova mellett álló alak válaszolt:

– Nézd vadőr, az előbbi faragatlanságomért elnézést kérek, de akkor sem válaszolhatok, mert nem tudom, mi az oka az invitálásnak.

Ekkorra ért oda Marden.

– Egy teát, uraim?

A lovasok ekkorra már teljesen összezavarodtak, és a pillanatnyi csendet kihasználva Oly szólalt meg:

– Nos, miután az urak tétováznak, javaslom szedelődzködjünk. A fiú nélkülem sehová nem megy. Aki hozzáér, annak letépem a fülét.

Majd odalépett a tarisznyához, és leemelte a szegről, amitől az egyik katona a kardja felé kapott. Mélyen belenyúlt, és csak annyit mondott:

– Ja, ez üres. A másikban van a vizespalackom...

* * *

Miután magához tért, azonnal elkezdte az önvizsgálatot. A földön fekve eszmélt. Fájt a könyöke és a feje. Ezek szerint ezen két testrészét ütötte meg legjobban, ahogy a székről másodszorra is leesett. Kezével megérintette az arcát. Majd a szájahoz nyúlt, és szörnyű szomjúságot érzett. Ereje alig volt, így a padlón csúszva araszolt a vizesvödör felé, ahol nagy nehezen felhúzta magát, hogy inni tudjon. A kandalló már régen leégett,

így legalább egy fél napot feketett eszméletlenül a földön. A víztől egy kicsit erőre kapott, és elkezdett az ágy felé mászni, mivel át volt fagyva. Magára húzta a takarót, és vacogva állapította meg, hogy továbbra is ember. Minden bizonnyal kevés volt a méreg, amit bevett, vagy a praktika nem működött.

– Ez nem olyan egyszerű, mint gondoltuk, ugye Haw-Mon... – motyogta az orra alatt.

Xarfax ébredése tehát kétes érzelmeket keltett önmagában, mivel nagy valószínűséggel külső segítség nélkül nem fog tudni hosszú halottá válni. De ki lesz az, aki vállalja a rítust, és lesz-e akkora tudása, hogy nem megöli vele, hanem átvezeti oda, ahová annyira vágyik.

Egy óra hosszát még szundított, aztán rátört az éhség.

Jól van – gondolta – túlélem...

Felemelkedett, majd átment a kis kamrába, és leemelt egy darab sonkát az akasztóról. Tört hozzá némi barna kenyeret, és egykedvűen elkezdett falatozgatni. Hosszas töprengés után úgy döntött, hogy vár a királlyal való kommunikációval. Egyébként sem volt semmi kedve Hamvasoromba menni mostanában. További gondolkodásra van szüksége. A sötét alakkal viszont mihamarabb felveszi a kapcsolatot, hiszen ő is az a létforma, amivé akar válni. Még a nevét sem tudja. Van neki egyáltalán?

Alig fejezte be a vacsoráját, amikor ismerős érzés kerítette a hatalmába. Megszédült, majd miután megkapaszkodott az asztal lapjában, lehajtotta a fejét. Úgy látszik nem ő fogja felvenni a kapcsolatot vele, hanem fordítva.

Egy messziről suttógó hang szólalt meg a fejében:

– Mit gondoltál? Mire számítottál?

– Én... Nézd, Nem tudok rólad semmit. Segítenél, hogy megtudjam... ki is vagy?

– Hozzád hasonló – súgta az éterből a csuklyás.

Csend következett, amiből az öreg nekromanta levonta a következtetést, hogy beszélgetőpartnere ráér, és ezúttal nem utasításokat ad, vagy információt követel, hanem tényleg kíváncsi. Úgy döntött, őszinte lesz. Más választása amúgy sem nagyon van ebben a pillanatban.

– Mester, én szeretnék olyan lenni, mint te.

– Milyen vagyok én? – jött a kérdés azonnal.

– Szabad vagy. És hatalmas.

Ismét rövid csend következett.

– Mi a szabadság? Mi a hatalom?

Xarfax elgondolkodott. Visszagondolt az eddigi életére, és bár szinte mindenki fél tőle, akkor is csak egy szolgának érezte magát.

– Az előző életedhez képest szabad vagy és hatalmas, mester.

– Az előző életemről alig vannak halvány emlékeim. Meghaltam. És veled ellentétben nem tudom, hogy ez hová vezet. Ahogy most vagyok, arról senki nem tud semmit. Még én sem.

A mágus azonban nem szerette volna a beszélgetést filozófiai síkra terelni, helyette tettvágy és mohóság vett rajta erőt.

– Át tudsz változtatni? – kérdezte.

– Nem tudom – jött a válasz kisvártatva.

Na, most tényleg meglepődött.

– Arra emlékszel, hogy te hogyan születél?

– Születés..., halál, hagyd ezeket a fogalmakat. Szabadság és hatalom, csak ezekre vágysz? Mással is jár a létezés ezen formája.

Xarfax eltűnődött, hogy tulajdonképpen igaza van a má-

siknak. Fogalma sincs, mi van odaát, és hogy hová vezet az a létezés. Viszont nem is érdekelte ebben a pillanatban.

– Ahogy most élek, az nem elégít ki. Biztosan tudom, hogy nem akarok így maradni, mert ez sem vezet sehová. Változásra vágyom, mester.

Hosszabb szünet után megszólalt a sötét alak:

– Tudok neked segíteni.

* * *

A menet megérkezett a főváros kapujához. A katonák és Marden lassan lépkedő lovakon, a légies vadőrök mellettük szökdelve. Elhaladtak a piactér mellett, majd a nagy szobor után déli irányba fordultak.

– A palota nem erre van – jegyezte meg Ivy.

Az egyik katona mogorván nézett rá.

– Előbb lesz egy kitérőnk.

Oly nem ismerte a várost, így egyelőre gyanútlanul lépkedett velük tovább. Viszont Ivy aggodalma lassanként átragadt rá, így kérdően sandított a nőre. Az a fejével intett. Alig láthatóan elkezdtek lemaradni a menetoszloptól. Mintegy két perc múlva már az utolsó lovas mögött haladtak. Azok rájuk sem hederítettek.

– Mi van? – nézett Oly a nőre.

– A börtön van erre.

– Hmmm...

Ivy elkapta a vadőr karját.

– Ne csinálj örültséget!

Pár perc múlva megálltak egy komor épület előtt. Közvetlen a városfal mellett húzódott. Kifakult vakolata helyenként hullott a kockakövekre, tetején ódon pala virított a csípős nap-

sütötte tél végi napon. A lovasok leugrottak a nyeregből, majd közrefogták Mardent. A fiú kérdően nézett a körülötte állókra, majd a vadőrökre. Azok elámultak a jelenet láttán, majd mikor a katonák kinyitották a kaput, és betessékelték volna Mardent, Olyban elpattant valami.

Nagy szökdelésekkel a kapunál termett, és gyors egymásutánban lepofozott két katonát. Ivy próbálta csitítani, de mind hiába. Nem volt hosszú dulakodás, a túlerő és a testi fölény győzött.

– Vagyétek ezt a hülyét is! – szólt az egyik katona a többinek, nem is sejtve, hogy Oly akaratát teljesíti ebben a pillanatban. A nő aggodalommal vegyes szigorral nézett a társára, aki egy kacsintással jelzett neki, miközben vérző száját nyalosgatta nagy elégedetten.

Percek múltán egy rácsos kapun haladtak át, és az udvar nyomasztó légköre érintette meg őket. Zöld terület alig, pár árva bokor és némi kövekkel tarkított kis füves rész jelezte, hogy mindössze alapszinten gondolnak a foglyok lelkivilágára az őrök. Egy lovászegény végezte napi rutinját az állat patkóival, és némi érdeklődéssel nézte a fura jövevényeket. Egy minden bizonnyal kiskorú varázslótanonc, és egy fura külsejű kopasz idegen bilincsben. Nem az ő dolga volt megfejtetni a jelenetet, így pár pillanattal később folytatta az állat körmeinek a vizsgálatát.

Egy nehéz faajtó után lépcsősor vezetett lentre a kazamatákhoz, ahol már sokkal borúsabb volt a légkör. Sötét cellák következtek, a rácsok túloldalán megtört emberek ültek, és néztek maguk elé, vagy heverték a priccseken. Az egyik ilyen helyen egy nő állt, és kinyúlt értük a rácsok között. Száját halk sóhaj hagyta el, mire az egyik katona rászólt:

– Maradj veszteg! Vissza a kezekkel!

A sarokban kerekcs kocsí ételmaradékkal. Fojtó szag terjengett, és a legsötétebb zárka mélyén valaki a torkát köszö-
rülte. Innen újabb ajtó nyílt. A következő helyiségben nem rá-
csos, hanem rendes faajtók zárták a cellákat. Az ajtókon kis
nyílás. Több helyről is elkezdtek dörömbölni és ordítozni a
bent lévők. A katonák rezzenéstelen arccal vezették tovább a
foglyaikat.

Oly ránézett a fiúra, aki falfehér volt. Az előző jelenete
után nem tervezte ismét felhívni magára a figyelmet, ezért csak
csendben lépkedett mellette.

A következő lépcsősor felfelé vezetett, ahonnan hama-
rosan egy tágas terembe értek. Az itteni celláknak még ablaka
is volt, az egyikbe bevezették őket. Levették a bilincseiket,
majd távozott az összes katona.

– Egyelőre itt vártok – szólt az egyik, mielőtt elfordítot-
ta a kulcsot a zárban.

Két ágy, egy kisasztal, egy ruhaakasztó, egy kübli, és
egy berácsozott ablak. Ebből állt a berendezés. Marden kérdőn
nézett a vadőrre, aki először is leültette az egyik ágyra. Ujját a
szája elé szorította, és másik kezével jelezte, kér egy kis időt.
Majd tüzetesen elkezdte átvizsgálni a helyiséget. Lyukat, rést
keresett a falakon, esetleg a sarkokba bújtatott kémlelő vagy
hallgatódzó nyílást. Mivel ilyet nem talált, odament az ajtóhoz,
és végignyomkodta-tapogatta. Belerúgott alulról, majd élesen
kiáltott:

– Valaki! Baj van!

Várt és fülelt. Majd ő is leült a másik ágyra szembe a fi-
úval.

– Jól van, kettesben vagyunk. Félsz?

– Igen.

– Nem kell, egyáltalán nem vagyunk veszélyben.

Marden megütközve nézett rá.

– Figyelj, nem mi kellünk nekik. Arlót akarják előkeríteni. Estére minden hamvasormi polgár tudni fogja, hogy a börtönben vagyunk. A király azt akarja, hogy Arlo is tudjon erről, és eljöjjön érted. A sors fintora, hogy ez a vágya teljesülni is fog.

– Ezt hogy érted? – tette szét a kezét a fiú.

– Hát úgy, hogy innen máshogy nem lehet kijutni. Csak ha kivisz valaki.

– Ő majd kiagyal valamit...

– Egy a gond – szólt közbe Oly. – Itt nem működik a mágia. Ezt a helyet gondosan megtervezték. Itt még Nyhund sem tudna eltűnni. Bár nem értek a varázsláshoz, érzem, hogy az aurám sérült. Ami máskor segít a harcban és egy bizonyos szintű védelmet nyújt, már az épület előtt sem volt rajtam.

– Miért kezdteél verekedni? Tudtad, hogy esélyed sincs – kérdezte Marden, de már sejtette a választ.

– Azért, hogy ne maradj egyedül ezen a helyen, kölyök.

* * *

Arlo és Beldon belépett a főváros nyugati kapuja felé eső alagútba egy fáklyával. Késő éjszaka volt. Az a föld alatti szoba, amit Marden, Orman és Beldon talált a csatornarendszerben ideális átmeneti szálláshelynek bizonyult, mivel háromjukon kívül csak ő és Maida tudott róla. A pontos hollétét pedig még a varázslónő sem ismerte.

Negyedórás bandukolás után értek oda. Korábban a törpe épített egy megbízható ajtót ahelyett, amit Marden felrobantott. Most gyertyafénynél pöfékeltek egykedvűen. A varázsló a régi irományokat tanulmányozta, a törpe pedig a szőnye-

get. Gyönyörű munka volt. Pár napja nagy műgonddal takarította le róla azt a sítet, amit a korábbi ittjártakor odatermeltek.

Az öreg varázsló annyira belemélyedt egy tekercsbe, hogy halkan mormogott az olvasása közben. Képzletben visszament majd hetven évet, és felrémlett előtte a legszebb gyermekkori emléke. Egyszer egy sérült madarat talált a verandán. A napsütötte Niverend városa közelében nőtt fel egy tanyán, ahol gyakoriak voltak a sérült állatok. A szülei hamar észrevették, hogy ezek a pórul járt jószágok hihetetlenül megnyugodnak a kezei között, sőt, idővel a sérüléseik és a betegségeik elkezdenek gyógyulni.

Aztán amikor az ifjú Arlo, aki a Kék Fenyves határában élt, egyik nap az apjával szekéren az iskola felé tartott, egy furcsa, süveges alak lépett ki eléjük az útra, és szólította meg őket:

– Üdv nektek Hlotar és fia, Arlo!

Az apja óvatosan közeledett, majd megállította a szekeret. Kissé gyanakodva ugyan, de megszólalt ő is:

– Kit tisztelhetünk benned, mágus? És honnan ismersz minket?

A másik levette a süvegét, és közelebb lépett. A botját a szekérhez támasztotta.

– A Mágusok Céhe Niverendi Tornyának vagyok a rendfőnöke, Radulf Jósteinn Loffdaed. Meghívnálak benneteket egy ebédre közénk, és közben elmesélem, mi járatban vagyok.

Arlo apja zavarodottan pislogott.

– Ez nagyon méltánylandó, de nekünk sajnos jelenleg mennünk kell. De mi dolgod van neked, nagy tudású mágus, ilyen egyszerű emberekkel, mint mi?

A hórihorgas öreg fejét félredőltve elmosolyodott, majd drámai egyszerűséggel szólalt meg:

– A fiad miatt jöttem. A fiad varázsló lesz Hlotar.

A kis Arlonak elkerekedett a szája a szekéren hátul, de az apja is módfelett meglepődött. Összenéztek ketten, majd a kisfiú félszeg hangon szólalt meg:

– Bocsáss meg uram, de hogy érted azt, hogy varázsló leszek?

– Úgy, – jött a válasz – hogy már most is az vagy. Vele született képességed a gyógyítás, fiú. Minden mágiák egyik legtitokzatosabbja a gyógyító. Neked értékes adottságod van, kár lenne hagyni elveszni.

– Te is gyógyító vagy?

– Ó, nem... Én tűzmágus vagyok,

Az öreg Hlotar megszedülten figyelte ezt az elképesztő párbeszédet. A rövid csöndet kihasználva próbált szólni, de a kisfia megelőzte.

– És mit tudsz, tűzmágus?

Radulf felemelte a mutatóujját, aminek a hegye, mint egy gyertya, elkezdett lángolni.

– Ne féljete! Az iskolában már jártam. Tudják, hogy ma nem mész. Hlotar, kérlek tarts velünk te is, hiszen még aggodsz, hogy a fiaddal mi lesz. Szeretném, ha a saját szemeddel látnád, hogy a legjobb helyre kerül, és a legjobbaktól fog tanulni, vagy... – és itt a kis Arlóra kacsintott – mehetek tovább a városi iskolába is.

– Nem! Én varázsló akarok lenni! Apám! – nézett az öregre – Ugye lehetek varázsló?

Hlotarnak egy könnycsepp gördült le az arcán.

– Lehetsz, drága fiam, persze, hogy lehetsz. De ezt még meg kell magyarázni édesanyádnak és a testvéreidnek.

És odébb ült, hogy a furcsa idegen is elférjen mellettük.

Hamarosan egy kopott szekér kanyarodott jobbra az

úton, három utasa egykedvűen zötykölődött, miközben az arra járók nagy szemekkel csodálták meg őket. Nem mindennapi látvány ugyanis, hogy egy tanyasi szekéren egy korosodó földműves, egy hétéves kisgyerek és egy süveges varázsló utazik együtt, utóbbi nagy füstfelhőket eregetve a pipájából.

* * *

Több, mint egy hónap telt el a balul elsült kísérlet óta, és Xarfax úgy érezte, itt az ideje visszatérnie a városba. A rablóvezér elleni merénylet miatt mondjuk óvatosnak kell lennie, viszont a király nagy valószínűséggel már várja. Csak a módját kell kitalálnia, hogy miképpen jusson be hozzá anélkül, hogy az örök lekapcsolnák. Unta már magát itt a faházában, és bár a tél lassan odébbáll, mégiscsak kényelmetlen az élet kinn a vadonban.

Úgy döntött, hogy egy melegebb napon nekiindul. Ez a nap ma jött el. Méretes tarisznyával az oldalán, fekete csuhában lépett ki az ajtón. Majd ezek után rászórt pár védővarázslatot és átkot, hogy elvegye a kedvét azoknak, akik esetleg be szeretnének törni. Élvezte a napsütést és a jó időt, ezért úgy döntött, hogy nem azon az alagútrendszeren át hatol be a városba, ahol jött. Konkrét terve még nem volt, így találmra elindult nyugatnak. Több órányi gyaloglás állt előtte, így nem sietett, csak szépen kényelmesen lépdelt a hepehupás talajon. Negyedóra múlva a Terje folyam mellett délnek fordult, és abban bízva, hogy nem messze talál gázolóköveket, egykedvűen haladt tovább. Sejtése bejött, nagy, deréknyi lépőkövek álltak ki a kiszélesedett mederből, amin így kényelmesen át tudott kelni.

Egy holló követte tisztas távolról.

Hirtelen mozdulattal megfordult, előkapta a pálcáját,

majd célba vette vele a madarat. Az nem mozdult. A mágus ki-várt, majd leengedte a karját.

– Szép jószág vagy barátom! Ugye nem kémkedsz vala-
kinek?

A fekete madár a fejét forgatva figyelte az embert egy
magas ágról, majd károgozott egy nagyot.

– Jól van, csak kiabálj! Ha jól viselkedsz, nem lesz be-
lőled pecsenye a nyársamon... Na, haladjunk!

Azzal a madár felé intett a pálcával, és a következőket
mondta:

– *Segver mé serevam!*

A holló megszédült, de egy pillanat múltán egyensúlyát
összeszedve odarepült hozzá, és leszállt az előre tartott karjára.

– Jóban leszünk mi ketten, Nikanor. Legyen a madaram
neve Nikanor! Repülj előttem, madár!

Elindultak ketten a mezőn. Jobbról-balról bokros és
cserjés ligetek húzódtak, a patak hangja meg egyre halkult.
Kora délelőtt volt, és a hosszú tél után felengedő talaj és nö-
vényzet zamata csapta meg az orrát. Odabent a házban ez nem
volt annyira észrevehető. Feketemágus létére meglehetősen él-
vezte a világos réten való bandukolást, csak a madara időnkénti
károgása emlékeztette rá, hogy ki is ő valójában.

Egy órán át tartó gyaloglás után idejét látta egy kis pi-
henőnek. Az Északi Elefánt Sziklák felé vezető út előtt biztos
távolságban tanyázott le egy rövid időre. Mivel napsütötte, tisz-
ta idő volt, így a Nagy vulkán nyugati széle mellett felsejlettek
a sziklák, az andabatak lakóhelye. Xarfax nem tartotta őket
sokra, véleménye szerint a nyers erő és a puszta dominancia
többet ért minden ájtatosságnál. Számára a meditáció ereje
puszta ballaszt volt. A vulkán teteje békésen pipált, teljes volt a
csend és a nyugalom, de lelke mélyén tudta, hogy ez átmeneti,

hamarosan fenekestől fordul fel a vidék nyugalma, amint felpörögnek a prófécia körüli események.

A holló egy bokron ült, és türelmesen várt. Néha rásandított újdonsült gazdájára, majd hosszasan károgni kezdett. Xarfax dobott neki egy darab sonkát, aminek azonnal nekiesett, majd el is tüntetett. A varázsló, mintha csak megértené a szavait, feltápáskodott.

– Igazad van, mennünk kell.

Átkeltek az úton, hogy végül egy fél óra gyaloglás után megérkezzenek a város külső fertályára. Ez még bőven a falon kívül volt, a mezőgazdasági részek terültek el erre felé. Az erdősáv takarásában haladt óvatosan. Magához szólította a madarat, és a fülébe suttogott. Az nekilódult, és eltűnt a szeme előtt. Ő leült egy sziklára, és behunyta a szemét. Fentről látta a világot e pillanatban. Szinte érezte arcán a hűvös levegő áramlását, és meg is szédült egy pillanatra a nézőponttól. A madár zuhanórepülésbe kezdett, amitől meg kellett kapaszkodjon maga mellett. Végig szemlélte a városig terjedő mintegy két mérföldes távot, majd miután Nikanor bekörözött a falon belülre, kifigyelte, hogy aktív őrési tevékenység van az északnyugati külterületeken.

Tíz percen belül visszatért a holló.

– Köszönöm a szolgálataidat Nikanor. Eredj hát utadra!
– szólt oda neki.

Az egy pillanatra felkapta a fejét, és az ember közelsége miatt nagyot kurjantott, majd szárnyra kapott. A mágus egy darabig még nézte. Végül sarkon fordult, és tíz percen belül elérte azt a barlangbejáratot, ahol előtte nem sokkal Arlo és Beldon is behatolt. Így tett ő is.

A 800 Éves Tölgyes

Bromley udvartartása a hatalmas erdő délkeleti felén volt fellelhető a Malac-tó partján a Baglyas falutól egy fél órányira. A szinte tökéletesen sík vidéket csak pár ősi szikla törte meg, amelyek helyenként magasan nyúltak az ég felé. Imitt-amott feltűntek kisebb dombok, de nagyrészt lapos volt ez a terület. A fák nagyra nőttek, lombkoronájuk változó sűrűséget biztosított, de a tölgyesre jellemző félig napfényes rengeteg barátságosan hívogatta az arra járókat. Nagy tisztások tarkították sok-sok földúttal az erdőt, ami kis falvaknak, tanyaközpontoknak adott otthont. A sziklás részeken is nőttek fák, minden zöldellt mindenhol. Igazi édenkert volt ez a hely az állatoknak, és a nyugalomra, pihenésre vágyó embereknek is.

A Malac-tavat teljesen körülölelték a fák, bár a keleti parton már csak egy keskeny sáv volt belőlük a nagy puszták előtt. A tél itt a többi vidéknél egy kicsit melegebb, a nyár pedig kellemesen hűvösebb volt, kisebb szélsőségekkel, mint az északi vagy a déli fertályon. Hivatalos ügyben látogatók nemigen jártak erre, így a druidák világa eléggé elszigeteltnek számított, a birodalom ügyes-bajos dolgai idáig ritkán értek el. Az idegenek általában átutazóba, vagy kikapcsolódás céljából érkeztek.

Ezen a kellemes tél végi napon Bromley éppen az Öregek tanácsa felé tartott a kis Baglyas faluban. A girbegurba, de méretes faházak között lépdelt, oldalán kedvenc társával a hatalmas pásztorkutyával. Mikor odaért az épülethez, ránézett az ebre, megsimogatta a fejét, és a küszöbre mutatott. Az kényel-

mesen elhelyezkedett a tölgyfaverandán az ajtó közelében, és letette méreates fejét a mellő lábaira.

Innen kitekintve egy nagy tisztás húzódott keleti irányba, széles földúttal a Csodarét felé. Említett hely mintegy félúton volt a fővárostól. A napsütésben halványan gőzölgött a téli összegyűlt nedvesség a talajból. A levegő annyira tisztán járta át a vidéket, hogy a Nagy vulkán felől egy apró folt jelezte a felszálló füstöt. Északkeleti irányba fordulva azonban más, aggasztóbb dolgok is eszébe jutottak, így emlékeztetve magát jötte céljára, bekopogott.

Rövidesen nyílt az ajtó, és egy öreg, vékony, ősz hajú asszony csoszogott ajtót nyitni. Kezét felé nyújtva kacagta el magát.

– Óóó, drága barátom Bromley, a Medvetalpi! De nagyon régen láttalak! Hát mi szél hozott felénk vénemberek felé? – kérdezte tőle.

Bromley meghajolt, hogy kezét csókoljon az asszonynak.

– Hódi Melória, drága! Kérlek bocsáss meg a te csavargó barátodnak, de a kötelesség nagyon elszólította őt a közelmúltban. És most ezen az órán is kérni jöttem szégyenszemre. Mentségemre szolgáljon, hogy nem magamnak.

Az öreg nő elkacagta magát.

– Bolond, bolond Bromley, a nyughatatlan kalandor. Fáradj beljebb, a ház éppen téra gyűlt össze.

Tágas emeleti helyiségbe tessékelték be, ahol fél tucatnyi idős és középkorú nő ült körbe egy asztalt, és egykedvűen cseverésztek. Minden fából épült, a falak rönkökből, a plafon gerendás, igazi meleg vidéki házban jöttek össze a 800 Éves Tölgyes bölcssei.

– Hölgyeim, Bromley, a Medvetalpi látogatott meg

minket ezen a tavaszváró napon.

Egyenként meghajolt feléjük, majd a bemutatkozás következett. A druidák rendkívül udvarias emberek voltak, sosem siettek, és társalgásaik során kitüntető figyelmet fordítottak a beszélgetőpartnerre. Sosem mondtak többet annál, mint amit a másik, alapelvük volt a társalgási egyensúly fenntartása. Most, miután a bevezető udvariassági körök lementek, és azt is sikerült megbeszélniük, hogy milyen az élet manapság a Baglyasban, Bromley rátérhetett a jöttének okára. Pár mondatban összefoglalta a fővárosi éjszakai gyűlés történéseit, majd az utazás előkészületeit, végül a Leomlott toronynál történt rejtélyes eseményeket.

A hölgyek figyelmesen hallgatták végig a beszámolót, időnként bólogattak, vagy felhúzták a szemöldöküket jelezvén, hogy minden szót gondosan értenek. Ennek a kitüntetett figyelemnek azért volt egy cseles oldala is. Bromley minduntalan azon vette észre magát, hogy az összes részletnél egy kicsit többet mond el ahhoz képest, ahogy tervezte. Nem mintha titkolni valói lettek volna, viszont az események sodrásában más személyek részvétele is felszínre került, amire nem minden áron akart sort keríteni.

Melória szólalt meg a hosszú monológ után.

– Lám, lám, az idő eljött. A prófécia előkerült, és Bromley eljött hozzánk, hogy tanácsot kérjen. Barátom, tudom, hogy mit akarsz tudni. Tudod, hogy ha valaki, akkor az itt jelenlévők még emlékeznek, és éreznek. Ugye?

– Melória, Gordána, Meluzina... Tudom, ismerem a történeteket. Tudom, hogy bőven túl vagytok a századik éveteken. Tudom, hogy a Bölcsek Köre tagjai vagytok, és hogy rengeteget láttatok. És azt is tudom, hogy a Hajnalt Látók küldöttjeinek ti vagytok az utolsó élő tagjai. Én egészen biztos vagyok

abban, és a prófécia is azt írja, hogy itt a tölgyek között fog kiderülni egy nagyon fontos dolog.

* * *

Sem Beldonnak, sem Arlónak halvány fogalma nem volt arról, hogy épp az előbb haladt el a csukott ajtó előtt Xarfax, mint ahogy a feketemágus sem sejtette, hogy kik tartózkodnak bent a föld alatti könyvtárszobában. Egyáltalán nem is sejtette, hogy valaki van odabent. Arlo üvegcsékkal ügyeskedett, folyadékokat öntögetett egyikből a másikba. Beldon pedig egy furcsa készülékkel bíbelődött.

– Arlo mester, ellenőrizd kérlek!

– Ha tökéletesen zár, akkor jó – válaszolt a mágus, és fel sem nézett.

– Nekem így is jó, ahogy van – szólt a törpe.

– Úgyis kipróbáljuk, mielőtt használjuk.

Még egy órát babrálták a furcsa üvegedényekből és csövekből fageretekkel összeállított készüléket, miközben mindent bepakoltak egy nagy hátizsákba. Végül maguk mögött hagyták a szobát. A folyosókon Arlo a botjával világított, majd hamarosan megérkeztek ahhoz a vas aknafedőhöz, ahol Marden, Orman és Beldon először mászott le. A feketemágus egy bő órával korábban haladt itt tovább a föld alatt.

A törpe egy mozdulattal felemelte a nehéz záróelemet, és kikémlelt. Késő éjszaka volt.

– Jöhetsz, öreg barátom!

Gondosan visszatették a fedelet, miután felmásztak a nyíláson. A kaszárnya felé vették az irányt, ami a leégett negyed közvetlen közelében volt, így sokat nem is kellett gyalogniuk. Beldon halk füttyentésére megérkezett Hagley.

– Készen állsz? – kérdezte a varázsló.

Az őrmester bólintott.

– Ugye tudod, hogy amit most csinálunk, azért hadbíró-ságra küldenek, ha kiderül – nézett rá Beldon.

– Legkevésbé – válaszolt Hagley.

– Na jó, akkor mindenki tisztában van azzal, hogy mit tesz. Kérlek fiam, vedd fel ezt a fejedre – mondta Arlo, és átnyújtotta neki az egyik üvegből készült valamit.

Hagley gyanakodva, de megtette. Most lényegében egy üvegmaszkból nézett kifelé. A tarkóján madzagok rögzítették azt, körben gallyakból keret tartotta az orra és a szája előtt. Egy cső lógott ki az oldalán, ami egy vizespalackhoz volt csatolva. Minden légvételénél bugyogott benne a víz egy kicsit.

Ezek után ketten biztos távolságba lépkedett. A mágus előkapott egy fiolát, és az őrmester lába mellé hajította. A benne lévő folyadék szétfolyt az utca kövén. Fél perc múlva megszólalt:

– Jól van Beldon uram, precíz munkát végeztél. A mai akciónk ezen áll... Neee! Hagley, ne vedd le!!!

Még éppen időben szólt.

– Mi ez az egész, mester? – kérdezte a fiatal katona.

– Kicsit megvicceljük a börtön őreit – válaszolt huncut arccal Arlo.

Odáig viszont a nyugati városrészről le kellett gyalogoljanak a délbe. Az összes maradék pipadohányukat elszívták közben, mivel a mágus szerint, ha az egyik álarc nem zár jól, akkor a korábban beszívott pipafüst enyhíti a méreg hatását.

* * *

– Csak azt tudnám, mire várunk... Már itt vagyunk há-

rom napja. Ha nem lenne ablak ezen a tetves cellán, azt sem tudnám, mennyi idő telt el – zsörtölődött Marden.

– Nyugalom fiam! – csitítgatta a vadőr – Enni kapunk, hideg nincs, az viszont biztos, hogy ha egyszer kijutunk innen, kegyetlenül leiszom magam. Miért nincs itt semmi szeszes ital? – rúgott ingerülten az ajtóba. Az utolsó mondatot már kiabálta.

Kisvártatva olyan dolog történt, ami a legvadabb álmai is felülmúlta. Mindegy öt perc múlva kinyílt a csapóajtó, és megjelent benne egy nagy üveg.

Olynak tátva maradt a szája.

– Te is azt látod, amit én, vagy az agyamra ment a rab-ság? – nézett a fiúra.

Majd fogta az üveget, és lerántotta a dugóját. Már emelte volna a szájához, amikor Marden odaugrott, és kikapta a kezéből.

– Megörültél? Megbízol ezekben? – nézett rá szemrehányón. A másik kimerevedett szemmel figyelt, de látszott rajta, hogy egy kicsit szégyelli is magát.

Marden beleszagolt az üvegbe. Gondosan tanulmányozta, amit érez. Behunyta a szemét, hogy az adottsága segítségével rákémleljen az üveg származására, de nem látott semmit. Vajon a beleélés sem működik ebben a cellában? Sokat nem töprenghetett rajta, mert Oly egyre türelmetlenebb lett, így visszaadta neki.

– Szerintem rendben van, nem érzek benne semmit, ami nem odavaló. De először csak kortyolj egyet, és várj egy kicsit!

Maga sem gondolta, hogy a másik ezt komolyan veszi. Nem is tette, jól meghúzta azt, majd egykedvűen bólintott.

– Nem feltételeztem, hogy a legminőségibb sört tartják a birodalom börtönében, de megteszi.

Azzal behúzott még egy jó nagyot, majd átnyújtotta

az üveget Mardennek. Ő is belekortyolt, ami után meg kellett állapítsa, hogy bizony egy ilyen nehéz pillanatban egy jó pofa sör eléggé oldja a feszültséget. Az ital nem volt túl sok, így hamar meg is itták. Oly szemlátomást még folytatta volna.

– Most már elhiszed, hogy az ég világon nem akarnak tőlünk semmit, csak csalinak használnak?

– Lehet...

A fiú szeme egyre nehezebb lett. Napok óta alig tudott aludni, pedig Oly igazán ideális cellatársnak bizonyult. Talán a hosszú vadonbéli élet tette, de teljesen hangtalanul és mocorgás nélkül aludt. Első nap párszor át is nézett a másik priccsre, hogy ott van-e egyáltalán.

Ennek ellenére hiába próbálkozott, csak kimerülten pislogott. Valahonnan láncok csörgése volt hallható, majd egy ör haladt el az ajtójuk előtt csörtetve. Az ablak rácsai mögött lévő üvegtáblák időnként megmozdultak halk pattogást hallatva. Oly halkan bőfögött a másik oldalról, ebből gondolta, hogy még nem alszik. Az ágya alól neszezés jött, talán valami rovar élte éjszakai életét, vagy ki tudja. Egeret és patkányt nem láttak az elmúlt napokban. A helyiség egyetlen berendezési tárgya egy kis asztal és egy ruhaakasztó volt, utóbbi szelíden megdőlt felé. Megemelte hosszú csápjait, és a sarokból integetett neki. Magára húzta a takarót, mert kissé fázott. Visszanézett az akasztóra. Az közben már türelmetlenül nézett rá, sőt, csípőre tette a csápjait. Nem értette, de nagyon nem is érdekelte. Ekkor a tárgy elkezdett kacsingatni. Lentről egy kisegér futott fel rajta, ami szemlátomást csiklandós lehetett.

Ezt követően a fogas megfordult, és szelíden, nehogy Oly felébredjen, elindult az ajtó felé, és kinyitotta azt.

– Gyere, mennünk kell! – suttogta halkán.

Kikerekedett szemekkel nézte a jelenetet, és lassan fel-

emelte a fejét, hogy nyomon tudja követni, hogy mi történik. Próbált felemelkedni az ágyban, de tagjai ólomsúlyúak voltak.

– Gyere már! – hallotta valahonnan most már hangosabban.

Ekkor az egész helyiség ringatózni majd rázkódni kezdett, mint egy viharos folyón hánykódó hajó.

– Ébredj Marden, ébredj! – rázta a vadőr egyre erősebben.

Felriadt.

– Mi van? – kérdezte ijedten.

– Itt vannak, rohanjunk!

Az ágyból felugorva a következő kép tárult a szeme elé: Oly az ajtóban állt, és rongyot szorított a szájára. Mellette is hevert egy nagy rongydarab, a vadőr arra mutogatott, de már tudta is, hogy miért. Érzékeny alkimista orrát megütötte ugyanis annak a növénykivonatnak a szaga, ami a lehető legtökéletesebb hánytató, és előszeretettel használták iskolatársai egymás megviccelésére.

Mikor kirohant a folyosóra, két őrt látott a padlón öklendezve fetrengeni. Tizenöt lépésnyi távolságból két álarcos alak integetett feléjük, arcukon üvegbúra, ami egy vizesbalonon át buborékoltatta a levegőt nekik. Eszeveszett rohanás és bukdácsolás kezdődött. A két alak megragadta őket, és rohant velük az udvar felé. Itt három őr tépte fel az ajtót. Az első Oly vágta szájon, amitől az padlót fogott. Ekkor tört el egy újabb fiola a hánytatóval, amitől a maradék két őr is összegörnyedve térdelt le.

– Bocsáss meg testvérem, és köszönjük a sört! – kiáltotta vissza a vadőr.

Alig értek ki az udvarra, mikor megkondult egy harang. Több helyről rohantak feléjük, de ekkorra elérték a falat, ami-

ről egy kötéllelra lógott lefelé. Olynak alig egy szempillantásnyi időre volt szüksége, hogy az öt méter magas fal tetején álljon. A másik kísérő szintén macskaügyességgel kapaszkodott fel. A katonák száguldottak feljűk, mire a fal tetején egyensúlyozó alak közűk vágott még egy fiolát. Kissé elvétette, így ketten még mindig talpon voltak. Az egyiket leterítette az egyik álarcos, a másikat Marden próbálta megszédíteni, de most már tapasztalati úton is meggyőződhetett róla, hogy a varázslat nem működött ezen a helyen.

Ekkor Oly fentről lehajított egy követ, ami pont az acél-sisak tetejét találta el. Az őr megtántorodott, botladozni kezdett, és szemlátomást letett minden további harci szándékáról. Már csak ő volt fent, amikor nyilazni kezdtek rá letről. A kötéllelrán viszont közben mindenki kijutott, ami aláhullott a mélybe egy óvatlan mozdulat után. Már csak ez hiányzott. Lenézett az öt méteres magasságból, és ugrott. Kezét a magasba emelte, és Marden megdöbbenésére a nehézkedéssel dacolva simán landolt.

– Ezt hogy csináltad? – kérdezte.

– Nem tudom mitől, de tudok ilyeneket. Inaljunk, ahogy csak a lábunk bírja!

Közben néhány őr a főkapun keresztül érkezve épp bekanyarodott a sarkon, és egyenesen felűk rohant. Egy szegletből Beldon ugrott elűk rettenetes fejszűjével, és olyat üvöltött, amibe beleremegtek a környező házak ablakai. A támadók megtorpantak. Ekkor lépett elő Arlo a háttérből, és magasba emelte a botját. Annak hegye szikrázni kezdett, és ez már elég volt az őröknek, nem voltak kíváncsiak, hogy mi következik ezután.

– Arlo, Beldon, gyertek! – kiáltotta Hagley, akinek már sejteni lehetett a kilétét, és őt lovat vezetett elő. Egyen már ott

ült Oly, a másikra éppen ő ugrott fel, a harmadikra pedig a rejtélyes másik maszkos személy és Marden. Arlo kérésére pár robbanó fiolát kötözött egy nyílvesző hegyére.

Pár percen belül a nyugati kapu felé vágattak, ahol viszont már várták őket. Napok óta megerősített őrség van készenlétben, számítva a szabadítási kísérletre. Lándzsás katonák álltak ki sorban, hogy ha kell ledöfjék a lovakat. Vagy őket, de ez már nem derült ki, mivel a varázsló számított erre és előre-tartott bottal kiáltotta el magát:

– *Impedimentum Destrutur!*

Hatalmas szél kerekedett, amitől a sorfalat alkotó katonák elestek. A következő pillanatban az álarcos társuk kihúzta az íját, és lőtt. Hatalmas robbanás rázta meg a várost, ahogy a fiolák tartalma cafatokra tépte a kaput. A lovakat elég volt az úton tartani, szegény párák bár harcedzettek voltak, mégis ugrottak volna szerteszét. Végül a lángoló kapuig terjedő távot sikerült velük leküzdeni, és már szárnyaltak is tovább nyugati irányba a 800 Éves Tölgyes felé. És ebben a pillanatban kiderült a fiú számára, hogy ki a másik szabadítója.

– Ivy! – kiáltott a háta mögé Az istenek áldjanak meg benneteket!

A kapuban csak percek múlva kezdett helyreállni a nyugalom. Soraikat egyesítve az örök felsorakoztak eligazításra. Az ügyeletes tiszt éppen mérlegelte a helyzetet. Az altiszttel tanácskozva az a megállapítás született, hogy felesleges a szökevényeket üldözőbe venni.

– Nyugodtan kijelenthetjük, hogy sikerült nekik – jegyezte meg cinikusan a tiszt. Mostanra már bottal üthetnék a nyomukat. A fenébe is... Láttál te már valaha ilyet?

A másik a nyakát fogdosta.

– Istenemre... Nem. Pedig harminc éve szolgállok. Ezek

örültek.

– Viszont van itt egy figyelemre méltó körülmény. Úgy néz ki, senki nem halt meg sőt, súlyos sérültünk sincs. Szemlátomást igyekeztek úgy meglépni, hogy a pusztá szökésen kívül semmi nem varrható a nyakukba.

* * *

Reggel kopogtak Hagley ajtaján. Csak pár órát tudott aludni, lévén a hajnali események után egy kiskapun osont vissza a városba. Egy kicsit hangosabban megismételték a zörgetést annál, mint ami normálisnak nevezhető. Felemelte a fejét a párnáról, és szétnézett a helyiségben. Kikiáltott, a látogatónak, hogy várjon. Koszos gúnyák az ágy alatt. A levél elégetve. A maszk!!! Felugrott, és az éjszaka használt eszközt behajította egy szekrénybe. Felöltözött gyorsan, majd kikiáltott.

– Igen!

Faustus fregattkapitány lépett be.

– Mi ilyen sürgős, uram? Ma kimenőm van.

– Tudom – kis szünetet tartott, majd folytatta – Éjszaka megszőktették Mardent és a vadórt a börtönből.

Az őrmester meglepett arcot vágott.

– Börtönben voltak? Mert?

Faustus gyanakvóan somolyogva válaszolt:

– Gondolom, a király így akarta előcsalogatni a mestert. De mondd csak! Nem tudsz véletlenül semmit az esetről?

Hagley hatalmas színészi alakítást levágva először összeszeszűkítette a szemeit, majd megcsóválta a fejét.

– Nem, de gondolom, alaposan ki lesz vizsgálva az ügy. Mindazonáltal hallottam valami lármát éjszaka, nem is aludtam valami jól. A részletekről van valami, ami tudható?

A kapitány leült egy székre, és előhúzta a pipáját, de nem válaszolt. Helyette az emberét, illetve annak a gesztusait vizsgálta. Hagley viszont unta a csendet, ezért folytatta az okfejtést.

– Ha ők zajongtak, akkor ezt az egészet már mindenkinek tudnia kell a városban. Minden bizonnyal kellemetlen magyarázkodás vár most Winslow királyra. Kér egy italt, uram?

– Mid van?

Szétnézett.

– Lássuk csak, fehérborom, és egy kis gin a falumból, északról.

Töltött egy-egy pohár bort, miközben a látogatója pár mondatban beszámolt az eseményekről, kitérve arra, hogy az akcióban résztvevők jártasak lehettek a növénytanban, illetve pontosan ismerhették a börtön tervrajzát is. Emellett tudniuk kellett, hogy melyik cellában tartják azokat a foglyokat, akik csak enyhe kihágás miatt vannak elzárva.

– Hát ez Arlóra vall, bár a hánytatócédrus egy örök klasszikus, még mi is bohóckodtunk vele kölyökkorunkban.

Azzal felhőrpintette a bort. Még beszéltek pár dologról, de a felettes úgy döntött, nem zavarja tovább az őrmestert. Elköszönt, behúzta maga után az ajtót, és a lépcsőn lefelé menet az orra alá mormogva halvány mosollyal az arcán, ennyit mondott magának:

– Derék fiú vagy, Hagley.

* * *

Xarfax a hosszú föld alatti utazása után elérte otthona alsó bejáratát. Óvatosan közelített, mert nem tudta, figyelik-e vagy esetleg lezárták-e azt. Nagy meglepetésére semmi ellenál-

lásba nem ütközött. Igaz, eltelt majdnem két hónap, hogy utoljára életjelet adott magáról. Pálcájával a kilincs felé mutatott, és elmormolt egy azonosító varázslatot. Várt, majd nagy körzést tett a kezével. Elbizonytalanodva ugyan, de megfogta a kilincset. Nem történt semmi. Lenyomta, és belépett az otthonába.

Azt leszámítva, hogy hűvös volt, és por lepte a bútorokat, nem változott semmi. Még a könyveit és a felszerelését sem babrálták – helyesen feltételezte, hogy nem merték.

– *Magma ex sub terra!* – mutatott a nagy kandallója előtti köre, mire egy izzó kőtömb jelent meg ott. A kandallóba nem mert begyújtani, mert a kémény elárulná. Úgyhogy a fűtés ezen módját választotta. A mágia okozta spirituális fáradtságot azonnal megérezte, de így a biztonságosabb. A varázsló sem él ingyen, amit elvett a természettől, azt a lelke fizeti vissza.

Leült, és megírt egy levelet. Majd körbejárta a szobákat, levédte a bejáratoakat riasztó bűbájokkal, és lefeküdt aludni.

Késő este ébredt. Megvacsorázott, majd felvette a fekete köpenyét. Magához vette a levelet, és kikémlelt odafent az utcára az ablakon át. Megvárta, míg eltűnnek a járókelők, és óvatosan kilépett a felső ajtón. Egy sarokkal odébb pár ember lézengett, de senki nem foglalkozott vele. Az egyetem után délre fordult, amerre a palota van. Elhaladt a Kis Kopáros mellett, és a kereszteződésnél balra megpillantotta a Mágusok Tornyát, ahol hosszú évek óta nem fordult már meg. Egyrészt nem szívesen látott vendég arrafelé egy nekromanta, másfelől ő maga sem érezte úgy, hogy dolga vagy tanulnivalója lenne ott. A fekete mágusokra jellemző gög és önteltség egyfajta egészséges magabiztossággal párosult a személyiségében. Mikor odaért a Triangulumhoz, ami egy háromszög alakú elágazás volt a palota délkeleti részén, egy járókelő közelített hozzá szemlátomást

azzal a céllal, hogy megszólítsa. Talán valami házaló, hirdető vagy kiránduló...

Egy pillanatra megemelte a csuklyáját, és a szemébe nézett. A másik megijedt, és villámgyorsan irányt változtatott. Egy kanyarra volt a céljától. Ekkor azonban kapuőrök csoportjára lett figyelmes. Még pont be tudott fordulni a Triangulum alsó csücskén, máskülönben pont szembe találkozik velük. Hogy a mozgása természetesnek tűnjön, be kellett menjen a központi kút udvarára, ahol kortyolt egy keveset. Az örök végig mérték, de nem találtak rajta semmi figyelemre méltót, így tovább siettek. Az arcát nem látták meg, de egyébként sem sokan tudták, hogy néz ki Xarfax a félelmetes feketemágus.

A kitérő után végre eljutott az Alsó dűlőig, ahol megállt a hatos házszám előtt, és bedobta a levelet a postaládába.

A'Nagtoth utódja

Arloék a szökésük harmadnapján érkeztek meg Baglyasba. Hagley, miután a terv sikerült azonnal galambot küldött Bromleynek, így a druida már várta őket. Átfagyva, szomjasan és éhesen estek be a fogadóba, ahol forró levest és szállást biztosított nekik. Nem kellett bujkálniuk, a hamvasormi politika ritkán hatolt el a 800 Éves Tölgyesig, mellesleg az idevezető út egy kisebbfajta labirintus, számos zsákutcával és megtévesztő kanyarral. Ivy páratlan tájékozódó képessége nélkül bajban lettek volna. Az egész erdő mintegy ötven mérföld átmérőjű kört formált a térképen, a helyi mondás szerint pedig ide csak az jön, aki el akar bújni, vagy el akar tévedni. A tavon átvágva egyszerűbb lenne a falut megközelíteni, de közvetlen a parton nagyon sűrű a növényzet, így ez nem feltétlenül célra vezető. Emellett a tó vizét nem volt tanácsos háborgatni. Mély volt, és titokzatos lények lakták. Hajóval évszázadok óta senki nem mert kifutni a mélyebb részekre. Ez egyfajta védvonalat biztosított a rengetegnek nyugati irányból.

Még Oly is elfáradt a menetben, Beldon meg úgy falt, hogy attól féltek, beteg lesz. Beteg végül nem lett, de a feje hamarosan rákoppant az asztal lapjára. A rövid távon halálos rohamra képes törpe sínylette meg legjobban az utat. Miután felsegítették, az emeleti szobájában horkolt tovább. Oly is vette volna az irányt, mire a vadőrtársa emlékeztette, hogy olyan a szaga, mint egy téli álomból ébredő sündisznónak, így célszerűbb lenne egy fürdés előtte. Majd sokat mondóan Mardenre nézett, és megszagolta a saját terepszínű öltözékét is.

– Úgy látszik, mosnom kell – motyogta halkan.

– Nagyot futottatok mind, tisztálkodjatok, pihenjete, holnap folytatjuk, barátaim – igazította el őket Bromley.

A vacsora maradványai mellett pár kancsó és pohár hevert szerteszét. A felszerelésük lehajigálva, a csizmák összevissza. Arlo botja a földön hevert, ezt a druida gondosan a sarokba támasztotta. Miután lepakolt az asztalról, és mindenki elcsendesedett, ő maga is lenyugodott, és egy régi nagy könyvet vett az ölébe. Hamarosan azonban neki is nehezek lettek a szempillái, ezért elfújta a gyertyát, és az álom a szárnyaira vette.

Fátyolködös éjszaka húzódott a tájra. Csak a baglyok jelezték időnként, hogy éberek, és felügyelik a vén tölgyfák között a mozgást. Hangtalan röptükkel lepték meg a figyelmetlen rágcsálókat, miközben őket is figyelték az erdő szemei. A Hold átszüremlett a tájon, és valahol egy farkas vonyított. A teljes szélcsendben lassan a csendes eső szemerkélésének szelíd zaja töltötte be a renetgeget.

* * *

Reggelre még mindig szitált az égi áldás. A fürdőben egy nagy dézsából Beldon emelkedett ki, majd maga köré csavart egy törölközőt, és már ment is a konyha felé. Leakasztott egy szál kolbászt a kamrában, magához vett egy cipót, és elindult vissza a szobájába. Még egy óráig csendes maradt a lenti társalgó, aztán szép lassan elkezdtek leszállingózni a tegnapi nap érkezői. Bromley már kora hajnalban hazament a házába. Ivy ért le utoljára, amivel nagy feltűnést keltett.

Haja el volt rendezve, rasztái egymás mellé igazítva, bőre kisimult. Nőies ruhát viselt, és sugárzó arccal üdvözölte a

többieket. Bár senki nem feszélyezte magát túlzottan, rajta látszott leginkább, hogy ide egy kicsit hazajön.

Beldon szája tátva maradt egy pillanatra, hiszen most először látta benne a női szépséget. Arlo is így gondolhatta, és ő nem is röstellte szóvá tenni az átváltozást:

– Lám a vadon vadóc lánya gyönyörű ifjú hölgygé változott az éjjel.

Ivy szemlesütve mosolygott, és egy halvány pírral az arcán jegyezte meg:

– Állandó szobám van ebben a fogadóban.

– Akkor mindent értünk – így a varázsló – Reggeli után, egy rövid csendes pihenő, aztán hivatalosak vagyunk Bromley-hez. Valakinek vagy valakiknek be szeretne mutatni minket.

A pihenő szinte meg sem valósult, Beldon és Marden annyira izgatott volt, hogy láthassa a druidák világát. A többiek már nem először jártak itt. Így hát darabidő múltán már az épületek között sétálva haladtak a parthoz. A közelmúlt eseményei miatt kissé fáradtan mozgatták tagjaikat, de az eső időközben elállt, a Nap kisütött, így jól esett az a három mérföld séta Bromley házáig. Keskeny csapáson vezetett át az út egy nagyon sűrű részen, amit beterített a tavalyról lehullott levél, és időnként makkok roppantak a lábuk alatt. Hamarosan egy kis patak mellett lépkedtek tovább, ami folyásirányával egyenesen a Malac-tóra mutatott. Szelíd lejtő következett, ez kissé megtörte a nagy lapályt. A tó mintegy tíz-tizenöt méterrel a falu szintje alatt helyezkedett el. Az avarban rigók kapirgáltak, és nagy, kíváncsi szemeikkel vizslatták őket. Marden úgy forgatta a fejét jobbra-balra, hogy egy gyökeres résznél Beldon kellett elkapja, hogy el ne hasaljon. Téli mivoltukban is felismerte a különböző főzetekhez szükséges növényeket, és ezt nem is mulasztotta el az útítársai tudtára adni. Mestere minden egyes

ilyen mondatánál bólogatott, és szemlátomást roppant büszke volt rá. A föld itt fekete volt és kövér. A rengeteg elszáradt növény jelezte számukra, hogy bizony tavasszal azonnal megindul az élet, nyárra meg közel áthatolhatatlan a sűrű.

De lassan tisztult az erdő, és a tó felszíne is láthatóvá vált. Tiszta idő lévén, halványan derengett a túlsó part, illetve csak a Csodarét mellett lévő félsziget. A két távolabbi rész a ködbe veszett.

– Milyen hatalmas – szólalt meg Marden. Sosem láttam még erről az oldalról.

Bromley háza, helyesebben birtoka közvetlenül a partra nézett. Három szintes nagy rönkház volt ez, szemlátomást generációk által felépítve, hatalmas tornáca előtt széles kocsibeállóval. Lévén, hogy ő volt a 800 Éves Tölgyes ura, így ennél szerényebb hajlékra nem is számítottak. A tetőn kiváló minőségű pala védte az elemektől a bent lakókat, a magas kőkémények az égnek meredtek róla. Bodor füst szállt fel mindháromból. És ebben a pillanatban olyan dolog történt, amire senki nem számított. Marden elkapta Ivy kezét, a törpe meg csak ennyit mondott:

– Ez hihetetlen!

A tornácról egy erdei tündér sietett eléjük. Aranyló haja szállt a szélben, vékony szárnyai kiterjesztve. Citromsárga szoknyát és felsőt viselt, szemlátomást nem foglalkozott a csípős tél végi idővel. Gyermeki méretei és szépsége teljesen megbabonázott mindenkit. Lépte könnyed, már-már légies, szinte repült feléjük. Közvetlen előttük pár méterrel megállt, és széttárta karjait. Meghajolt, és befelé mutatott.

– Fáradjatok beljebb Bromley, a Medvetalpi barátai, és élvezzétek a hajléka kényelmét! Én Fióna vagyok, a háztáj őrője.

Hangja mesébe illő volt, szinte zenének tűnt.

A háttérben közben feltűnt Bromley, és nagy örömmel üdvözölte a vendégeket.

– A kalandorok megérkeznek a Tölgylakba! Gyertek velem! Látom a tündéremmel már megismerkedtetek. A házirendet majd ismerteti, – kis szünet után nyomatékkal folytatta – figyelmeztetek, be is tartatja veletek. Még velem is.

Fióna angyali szemekkel nézte őket.

A beltér is pazar volt. Magas mennyezet, tágas ablakok, a teraszcsonly gyönyörű kilátás a tóra. Bromley két fia is a tágas nappaliban tartózkodott. A druida vendégszeretet szabályai szerint a család bemutatása az első pont. Bromley élete párja jelenleg nem tartózkodott a tölgyesben, így őt nem volt alkalmuk megismerni. A harmincéves Archibald és a huszonhárom éves Helge apjuk szárnyai alatt szolgáltak, illetve tanulták ki a vadonban való életet, megcsapolni az elemek energiáit, irányítani az állatok akarátát. Előbbi a harcban, a fiatalabbik a vajakolásban volt jártasabb.

Talán csak az életkor miatti dominancia tette, de Helge mindvégig a bátyja árnyékában maradt a délelőtt során mialatt körbevezették a birtokon a vendégeket. Marden és Beldon ámult-bámult, a többieknek nem volt újdonság, amit látnak. Arlo, akinek volt ideje másra is figyelni, észrevette, hogy Archibald a mondandóját leginkább Ivynek címezi, neki pedig láthatóan imponált a fiatal druida.

Vacsoráig maradtak, majd Bromley félrevonta Arlót, és felmentek a harmadik szintre a druida dolgozószobájába. Jókedve alábbhagyott, egyfajta gondterheltség ült ki az arcára. Kinézett az ablakon, majd bort töltött mindkettőjüknek.

– Délen mozgolódásról jöttek hírek.

A mágus felvonta a szemöldökét.

– Az a hír járja, hogy a földműveseknek a fülébe jutotak a próféciáról szóló pletykák. Arlo, ugye tudod, hogy olyan dolgot szabadítottunk el, ami alapjaiban rengetheti meg a birodalom jövőjét.

A szék nagyot reccsent Arlo alatt, miközben fészkelődött, de az ő izgalma ellentétes volt. Nem tartotta aggodalommal telinek ezt az időszakot.

– Tudom, de egy cseppet sem bánom. Amikor egykori mesterem Radulf megállította apámat a szekerünkkel, már akkor arra készültem, hogy alapjaiban rengessem meg a világunkat. Gyerekfejjel éreztem, hogy valami nincs rendjén, és ahogy cseperedtem fel, erről meg is győződtem.

– De... – tárta szét a karját a druida – Nem félsz? A felöltségünk hatalmas.

– Nem félek, barátom. Az én félelmeim más irányból jöttek. Eddigi életemben az keltett bennem rettegést, hogy minden így marad. Hogy úgy hunyom le a szemem a végső estémre, hogy nem tudok felmutatni semmit, amit az unokáinkért tettem. Bár a sors úgy hozta, hogy nekem sosem lett unokám, de Mardent a fiamnak tekintem, már őérte megéri. 73 éves vagyok, ki tudja meddig élek még. Ennek ellenére nem érzem magam megfáradtnak, sosem voltam tettekre készebb, mint most.

– De mi van, ha belebukunk? – kérdezte a másik.

– Jó Bromley! Erős vagy, és fiatal...

– Nem vagyok fiatal!

Arlo egy pillanatra elgondolkodott.

– De erős az vagy, és a fiaid is azok. Mi elbukhatunk. Az ügyünk is. Viszont már van utánpótlás – mutatott a földszint felé, amitől a 800 Éves Tölgyes hatalmas urának összeszorult a szíve.

– Mégis mit jelentsen ez? – kérdezte a király Xarfaxot – Mi ez a majd két hónapra való eltűnés?

A feketemágus egykedvűen játszadozott egy pohárral. Egy koszos kis konyhában voltak. Annak a háznak a konyhájában, ahová tegnap bedobta a levelet. Azt a király személyi titkára vitte fel a palotába, hogy egy nap múlva a barlangrendszeren megjelenjen a találkán.

– Uram, mint egyetlen számot tevő szövetségese, javaslom...

– Mit javasolsz te nekem? – csattant fel a király.

– Mint a bűntársad, mondom! – emelte fel a hangját a mágus is – Na mi van?

Felállt a székből. A király tett egy óvatos mozdulatot hátra.

– Bajban vagy, Winslow király. Nagy bajban. Az egyetlen ember, aki tudja, mi van a próféciában, kerekelt oldott. Nagy valószínűséggel a druidáknál húzta meg magát. Ugye nem merült fel senkiben, hogy nem volt abban a ládában semmi. Hogy a bölcs öreg Arlo igazat mondott volna róla. Egy fenéket! Mindenkit átvertek a barátaival. A druidákkal viszont nem mersz ujjat húzni. Ki tudja, mit rejt az az erdő. Vagy a tó sötétkék vize...

Az uralkodó egyszerre érzett felháborodottságot, haragot és enyhe ijedtséget. Xarfax természetesen mind a hármat látta rajta.

– Félsz, király! Bár tőlem nem kell félned. Velem kapcsolatban egyetlen érzelmet kellene táplálj: a bizalmat. Hiszen ismersz. Nem vagyok szégyellős fajta, és túlzottan erkölcsös sem, csak addig fogok segíteni, amíg nekem is megéri. Úgy-

hogy? Mit ajánlasz?

Winslow elnevette magát.

– Te tényleg engem akarsz megzsarolni?

– Ez nem zsarolás, hanem alku. Segítek, ha te is.

A király lassan körbejárt a helyiségben. Beletúrt a szakállába majd a fejét csóválva felnézett a plafonra.

– Jól van, te átkozott halálfajzat. Megteszem, amit kérsz.

A varázsló mivel pontosan akarta visszahallani az ígéretet, elismételte a korábbi kérést:

– Felmentést a gyilkosság és összeesküvés vádjától. Fedősztorit, alibit, hogy miért nem tehettem én. Szabad kijárást, hogy ne kelljen bujkálnom a kapuőrök előtt.

A másik bólintott.

– De azért azt elmondod, merre jártál?

A mágus olyat tett, amit még szinte senki nem látott tőle: halkan elnevette magát. A királynak pedig meg kellett állapítania, hogy ezzel a gesztusával csak még inkább rémisztő ez az ember.

– Felség, olyan erők uralkodnak körülöttünk, amikről halvány sejtelmünk sem lehet még nekünk varázslóknak sem. Ha minden jól alakul, egy mindenkinél erősebb szövetségessé lesz hamarosan. Csak élje túl a trónod az elkövetkezendő időszakot.

Winslownak megvillant a szeme ettől az arcátlanságtól, de tudta, hogy uralkodnia kell magán.

* * *

Marden, Ivy, Oly és Beldon lépett be a girbegurba házba Bromleyvel. A hangulatból, ami mindenkit áthatott koráb-

ban az erdő ura házában sejtették, hogy valami fordulópontra közeledik. A druida hosszú percekre eltűnt. Ezalatt jobb híján egymást nézték. Bentről motoszkálás hallatszott, majd halk nevetés. Egy nagy asztalt arrébb tolhattak. A druida kutyája leucorodott a sarokban, és a fejét a lábán pihentetve sandított időnként fel rájuk. Majd hirtelen felnézett, nyelvét kilógatva lihegett egy kicsit. Közvetlen ezután nyílt az ajtó, és Bromley intett ki nekik.

Az öreg hölgyek egy kör alakú asztalnál ültek. Mind a négyen beléptek a helyiségbe. Melória, Gordána és Meluzina kedves mosollyal fogadta a jövevényeket. Hagley reggel érkezett, így ő már a helyiségben volt a jöttükre. A hölgyek összenéztek, majd felálltak a helyükről, hogy közelebről is szemügyre vegyék a vendégeket. Szemlátomást izgatottak és érdeklődők voltak irányukban. De alig tettek pár lépést, amikor Gordána mély és rekedt hahotába tört ki. Majd a jókedve átragadt a másik két nőre is. Bromley egy kicsit megzavarodva figyelte a jelenetet. A többiek szintén. De végül Melória a tanácstalan ábrázatokat látva a segítségükre sietett.

– Bromley, Bromley, te naiv, áldott szívű, jó ember!

A druida egészen megdöbbsent.

– Arra nyilván nem számított a 800 Éves Tölgyes ura, és valljuk be mi sem, hogy A’Nagtoth utódja nem férfi.

A három öreg hölgyön kívül, ha lehet mindenki még értetlenebbül nézett. Melória pedig a vadór lányra mutatott.

– Ott áll A’Nagtoth utódja. Ivy Owlens nem más, mint Doria trónörököse, a birodalom jövődöbéli királynője. És mindjárt elájul, kérlek fiam, kapd el, mielőtt megüti magát! – szólt Olynak kedvesen.

* * *

A lelógó csilláron gyertyák fénye járta be a sok könyvvel tele vitrint, és ezen a hűvös napon a rönkház melege beköltözött a szívekbe is az események tükrében. A bársony függöny volt az első, amit meglátott, majd lassanként beazonosította a világot és a körülötte állókat is.

Ivy Owlens egy kényelmes kanapén tért magához. Bárátai ültek körülötte. Felkapta a fejét, de Arlo felemelt tenyérrel csitította.

– Sss... – tette kezét a homlokára – Elhiszem, hogy ez most hirtelen jött leányom. És bevallom, én is meglepődtem, de ha egyszer így kell lennie, akkor így lesz.

Ő azonban a csitítgatás ellenére felült, és kétségbe esett arccal nézett rájuk.

– Mi volt ez az egész??? Én, mint királynő? Istenem, egy jött-ment vagyok. Egy erdei csavargó. Még azt sem tudom, ki vagyok – sírta el magát.

Oly tőle szokatlan komolysággal sietett a segítségére.

– Nem húgom, te soha nem voltál csavargó. Én igen, de te nem. Mindig előttem jártál méltóságban és higgadságban. Most már mindent értek.

Ivy ránézett.

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy én Oly O'Mons, ha kell, életem árán is megvédelek, és segítelek, hogy az lehess, aki vagy.

Erre Hagleynek is volt mondanivalója:

– Csatlakozom, barátom!

A többiek is bólogattak.

Ivy halkan szipogott egy kicsit, majd széttette a tenyerét:

– Árva vagyok. Nem tudok semmit magamról.

– Talán nem véletlen – szólta Arlo – viszont a három öreg hölgy amíg te aludtál, hatalmas nyomozásba kezdett, hogy rólad mindent kiderítsen. Leveleket küldtek a szélrózsa minden irányába. Hamarosan a birodalom összes druidája ismerni fogja a neved, és azon dolgozik, hogy megtalálják a gyökereidet.

Ettől a lány persze nem lett nyugodtabb, de Arlót már nem lehetett megállítani. Helyette is lelkesedett.

– Mi van, ha tévednek? – próbálkozott.

– Az öreg hölgyek? – nézett Ivyra Bromley – Soha. Ők soha nem tévednek ilyesmiben. Nem vezettetnék velük hadjáratot, és nem vadásznék velük megvadult medvére, de a történelmi ismereteik, és a spirituális világgal való rejtett kapcsolatok az ő megérzéseiket teljes biztonsággal irányítják. Amint látom, benned ez ellentétes érzelmeket kelt, de ettől eltekintve biztos lehetsz benne: az ősi A’Nagtoth ház sarja vagy, és Doria trónörököse.

* * *

Egy nap múlva megérkezett Baglyasba Xaldimárr és Nyhund is. Jöttek közben megütközve figyelték őket a helybéli, ezért igyekeztek mihamarabb a szálláshelyre érni. Bromley eléjük sietett, majd friss étellel kínálta őket. Máshol talán kirívó lett volna, hogy a hely főméltósága maga szervírozza az ételt a vendégeknek, de nem a druidáknál. Bár modorosak és alakosak voltak, ugyanannyira mentesek is az allűröktől.

– Az északi részt ellepték a katonák. A Hirendi régiótól az Yluath hídig hemzsegnék az utakon – kezdte a feketemágus, miközben a cuccait pakolta le.

Bromley erre elnevette magát.

– A buták. Azt hiszik, hogy Arloék még odakint vannak.

– Ezt hogy érted? – szólott közbe a goblin.

– Úgy, elmét megtévesztő mesterem, hogy Arloék nagy robajjal távoztak a fővárosból, és most tűvé teszik értük a megyét. Szerintem tudják, hogy itt vannak, de félnek az erdőtől. Aki ide békével jön, azt szeretni fogja a vadon, és segíti, vezeti. De a fák és az állatok megérik a jöttödnék célját, és ha szívedben sötétség lakozik, nem jutsz messzire.

– Ez érdekes, mert én akadály nélkül jutottam át, bár lehet, hogy csak azért, mert velem van Nyhund – villantotta meg a humorát Xaldimárr.

– „Sötét lelkű” barátom, ha benned rossz szándékot gyanítottak volna, visszafordultál volna az első tisztánál, Nyhund ide-oda – nyugtatta meg Bromley. – De hogy tisztán lássátok a közelmúlt eseményeit: a király foglyul ejtette Mardent és Olyt egy héttel ezelőtt. Így próbálta a mesterét előcsalogatni. Arlo viszont nem volt nyitott a diplomáciai megoldásra, helyette megszöktették kettejüket, majd a nyugati kaput felrobbantva lóháton távoztak.

Erre Xaldimárr és Nyhund is hangosan elkezdett nevetni.

– Arlo ilyet tett? – kérdezte a goblin, és tőle szokatlan harsánysággal nevetett tovább.

– De még mennyire! Hagley, Ivy és Beldon pedig kiségitte pár pofonnal, mert a börtönben képtesség varázsolni – csettintett a druida – de faljatok, mert a szakácsaink kitettek magukért. Közben meséljetek!

– Azonnal, már csak azt mondd el, tölgyesek ura, hogy Oly hogy jött a képbe? – szegezte neki a nekromanta.

– Ja, ez a kedvenc részem. Mielőbb Mardent behurcolták volna a börtön bejáratán, kiprovokált egy verekedést az örökkel, hogy a fiút ne egyedül kasztlizzák be.

Az ablak mellett gubbasztó kisegér hanyatt homlok menekült a párkányról a bentről kiszűrődő harsány röhögést hallva.

* * *

– Mint azt már tudjátok, az öreg hölgyek fellibbentették a fátylat a prófécia legfontosabb titkáról: Ivy Owlens a leszármazott – kezdte az elmúlt napok összegzését Bromley – Hogy ezt miért nem tudták eddig? Mert nem találkoztak még vele személyesen. A sors fintora, hogy barátunk sokszor megfordult Baglyasban, és a fogadó alig két utcányira van a hölgyek rendházától, így akár az utcán összefuthattak volna, ha úgy alakul. A hölgyek mélyen belelátanak az ember lelkébe, bemutatkozás nélkül is tudják a nevét, és tudnak mindent a származásáról. Ez a tulajdonság csak nekünk, a tölgyes lakóinak adatott meg az egész birodalomban. Közülünk is csak néhánynak. És mind, aki hordozta ezt az ajándékot, nő volt.

A 800 Éves Tölgyes urának háza nappalijában gyűltek össze, ő, Arlo, Marden, Hagley, Oly, Beldon, Xaldimárr, Nyhund, és Ivy. Bromley két fia vendégként részt vehetett a gyűlésen. Arlo átvette a szót:

– Ez a nap a birodalom legújabb korának harmadik napja. Tudom, hogy a történelemkönyvek így fogják említeni. Viszont azon, hogy azok a könyvek meg is szülessenek, dolgoznunk kell, hiszen rajtunk áll, hogy megírja-e valaki őket majd valamikor. Nem tudom, hogy minek hívják azt, amire most készülünk, de biztosan halállal lakolunk érte, ha elbukunk, hiszen a célunk Winslow király uralmának megdöntése, és ennek a lánynak a helyére ültetése – mutatott Ivyre. A nő rezzenéstelen arccal ült a helyén, nem lehetett érzelmeket megállapítani az

arcán. Majd Bromley folytatta:

– Melória javaslata szerint el kell mennünk a keleti szigetre, hogy Ivy gyökereit felkutassuk. Több heti gyaloglás várna ránk, ha az úton haladhatnánk, lovakkal pár nap, de a birodalmiak már vadásznak utánunk, így kerülőutak kellenek. Most már kijelenthetem, hogy Ivy a vezetőnk. A vadonban eddig is ő volt, aki utat talált, de mostantól a döntéshozónk is. A Zöld híd, illetve Samorudn városig terjedő távot én a Nyugodt-ormok alatt tenném meg, keresztülágva a vadonon. A Pocamac-tó és dzsungel tökéletes búvóhely, de eléggé sűrű. Niverendtól északra fogunk elhaladni, majd megkerüljük a Solyberg erődöt is. A neheze a Zöld híd lesz, mert az megkerülhetetlen. Esetleg, ha találkozunk ott valakivel, aki bárkán átvisz... Eredetileg a hídon átkelve a keleti szigetre mondtam volna, hogy veszélyes, de jelen helyzetünket ismerve akkor nyugodhatunk meg, ha oda átértünk. Shiraed a goblinok hazája, ott már Nyhund lesz, aki mutatja az irányt, bár azt kell mondjam, pontosan nem tudom, mi a végső állomásunk.

– Ne féljetek – szólalt meg a goblin – Owlens és Shiraed földje beszédes, sokkal több jelet ad, mint a Keleti és a Nyugati megye. Meg fogjuk találni, amit meg kell találjunk. A mondák is a segítségünkre lesznek. Az ott élő emberek sem reményvesztettek. Várnak ők is valakit, és meg is énekelték a jövőt évszázadokkal ezelőtt.

Folytatása következik...

Negyedik irka

Jegyzetek: